

stillede Forslag. Oprindeligt lød Forslaget endvidere paa, at Menighedsraadene skulde vælge 6 Medlemmer. Dette blev i Folketinget ændret til 8 Medlemmer. Oprindeligt var det kun 4 kirkelige Foreninger og Institutioner, der skulde vælge hver 1 Medlem til Udvalget, nemlig „Kirkeligt Samfund af 1898“, „Kirkelig Forening for den Indre Mission i Danmark“, Valgmenighederne og „Det københavnske Kirkefond“. Under Behandlingen i Folketinget blev det sat ind, at der skulde vælges 5 Medlemmer af saadanne Foreninger, idet Kirkeligt Centrums Sammenslutning ogsaa skulde vælge et Medlem. Naar jeg har tilladt mig at foreslaa, at disse kirkelige Arbejdsorganisationer skulde repræsenteres, er det ud fra den Anskuelse, at det under den nye Ordning af Forholdet mellem Staten og Folkekirken helst skulde være saadan, at det frie, kirkelige Arbejde, som hidtil har været udøvet herhjemme, og som har haft saa stor Betydning for det kirkelige Liv, ogsaa fremdeles skulde have saadanne Kaar: Vi mente det derfor rigtigst at tage Repræsentanter for disse Arbejdsorganisationer med ind i Drøftelsen om det fremtidige Forhold mellem Staten og Kirken.

Saa er der endelig indført en Ændring med Hensyn til Udvalgets Udgifter, en Ændring af mindre Betydning. Jeg havde oprindeligt foreslaaet, at Halvdelen af Udgifterne skulde udredes af Staten, Halvdelen af den kirkelige Ligning, men dette er blevet ændret til, at alle Udvalgets Udgifter skal afholdes af Staten.

Jeg tillader mig at anbefale det forelagte Lovforslag til hurtig og velvillig Behandling i det høje Ting. Forslaget har jo været underkastet en meget udførlig Drøftelse i det andet høje Ting saavel som i Pressen, og det er i sig selv let overskueligt. Af Hensyn til, at vi er langt henne i Rigsdagssamlingen, og at denne formentlig stærkt nærmer sig sin Afslutning, tillader jeg mig derfor at henstille til det høje Ting, om man ikke kunde fremme Forslaget uden Nedsættelse af Udvalg.

Inger Gautier Schmit: Som den højtærede Kirkeminister nylig omtalte, er det jo kun faa Aar siden, Rigsdagen har beskæftiget sig med Kirkelovgivning. Det var, da forhenværende Kirkeminister J. C. Christensen fremsatte Lovforslaget om Nedsættelse af et Udvalg i Anledning af Sønderjyllands Genforening med Danmark, og den ganske praktiske Opgave, der da blev forelagt Rigsdagen, var at finde en fælles Kirkelovgivning for alle Landsdele. Man skulde

synes, at en saadan Opgave ubetinget havde Udsigt til at kunne samle Rigsdagen om sig, men hvis man ser Debatten fra 1920 igen, viser det sig, at to af Rigsdagens Partier, det radikale Parti og det socialdemokratiske Parti, ikke kunde tiltræde Lovforslaget om Nedsættelsen af dette Udvalg. Hvad var det da, der stillede sig hindrende i Vejen? Jo, det var det, at der i dette Forslag var en lille § 4, hvori der stod, at dette Udvalg ogsaa kunde tage andre Spørgsmaal af kirkelig Art op til Drøftelse, og denne lille Udtalelse faldt de paagældende to Partier svært for Brystet; man øjnede heri en for Kirken truende Fare, idet man her saa en Antydning af en Kirkeforfatning hæve sig. Dette forekom de to Partier at være noget saa skrækkindjagende, at man mente at maatte gaa imod Lovforslaget som Helhed. Allerede i 1920 blev det altsaa af de to Partier skarpt og klart dokumenteret, at man var afgjort imod en hvilken som helst Form for Kirkeforfatning, og da Lovforslaget i 1922 var til Behandling her i Rigsdagen, blev der af Socialdemokratiet stillet en Dagsorden, der gik ud paa Nedsættelse af et Udvalg til Overvejelse af Spørgsmaalet om Adskillelse af Stat og Kirke.

Nu foreligger der igen et Lovforslag, som tager Sigte paa Nedsættelse af et Udvalg til at drøfte de kirkelige Anliggender her i Landet, et Lovforslag, der — som den højtærede Kirkeminister ganske rigtig udtalte — har en enestaaende Karakter. Hvorved har da dette Lovforslag sin særlige Karakter? Derved, at det er det første kirkelige Lovforslag, der forelægges Rigsdagen, som indeholder en bestemt Udtalelse om Muligheden af en fuldstændig Adskillelse mellem Stat og Kirke. Jeg vil gerne understrege, at det er saa fuldkommen rigtig, hvad den højtærede Minister siger, at Lovforslaget er af en enestaaende Art, idet ingen tidligere dansk Kirkeminister har forelagt Rigsdagen Lovforslag af en saadan Ordlyd og af et saadant Omfang.

Hvad er nu Aarsagen til, at dette Lovforslag er kommet frem kun 4 Aar efter, at Rigsdagen forhandlede om det sidst nedsatte Udvalg? Da Kirkeministeren traadte til, tror jeg, det var hans Mening ikke at forelægge Rigsdagen vigtigere kirkelige Spørgsmaal, og jeg har forstaaet den højtærede Ministers Udtalelser i Folketinget saaledes, at han har bekræftet dette. Det kunde maaske synes at være noget i Modstrid hermed, naar Ministeren alligevel har forelagt Rigsdagen Lovforslaget om kvindelige Præster og tillige et Lovforslag om de